

Soros Györggyel, aki első ideérkezése idején kijelentette, hogy nem ad semmit sem erdélyi, sem „magyar ügyekre”, mert „amikor a magyarok Erdélyről kezdenek beszélni, utána mindjárt a zsidókérdés következik, meg a sárga csillag”, azóta megértették, hogy adnia kell az Erdélybe való liberális behatolásra, mert különben a magyarországi behatolás lelassul. Ezért adott. Sajtót vett Erdélyben és embereket.

A globalizmus terjedése szükségképpen kimossa a talajt a nemzeti intézmények alól. A századvégi nemzetköziségnek és kozmopolitizmusnak útjában áll minden nemzeti gondolatot, összefogást, kulturális és szellemi együttlétet hirdető szerv, közösség, testület. Ma a kozmopolitizmus nem egy-egy nemzeten belül jelenik meg, mint egy, a nemzeti gondolkodást tágítani kívánó egyetemes eszme, hanem mint a pénz világhatalmának kötelező ideológiája, a globális áruterítés útjában álló nemzeti, népi akadályok, megrögzöttségek eltakarítója.

A nemzetre nincs pénz.

A globális hatalom sokkal erőszakosabb, mint elődei valaha voltak. A Magyarok Világszövetségét ért durva támadások, vádak, bomlasztási kísérletek háttérében is ez áll: ez a nemzeti intézmény útban van.

A kozmopolitizmus és a nemzetköziség hazai pénz- és médiaszoldosai azonban szemből csak személyt, személyeket támadnak, és többnyire csak a sajtóban, ahol túlerőben vannak, valamely tekintélyes és elismerten szükséges intézmény megszüntetését soha nem merik egyenesen követelni, ehelyett megpróbálják felbomlasztani, belsőleg megingatni, beépüléssel szétverni. Bevallottan a Magyarok Világszövetségét sem kívánják megszüntetni, erről még csak szót sem ejtenek, hanem meg akarják szerezni, a saját embereiknek a nyakába ültetésével.

Ne legyen a magyar gondolatnak termőföldje, és ne legyen magyar összefogás semmilyen

formában. Hanem ha már az intézménynek magának a demokrácia látszata miatt léteznie kell, legyen valami skanzenféle, vidám gyűlde, ahol sok érdekes dologról el lehet beszélgetni, de ahol senki nem szól bele a magyar megmaradás kérdéseibe. Maradjanak hivatalukban a hivatalnokok, akik úgyis összevissza marják egymást, de ne legyen elhivatott vezető és ne legyen nemzetmegtartó szellem.

Ilyen névleges, Potemkin-világszövetségre természetesen nincs szükség. Ez talán még veszélyesebb, mintha egyáltalán nem volna. Annál nagyobb szükség van azonban a magyarság sorskérdéseinek mintegy legfelsőbb fórumára, amely a világon szétszórta élő megmaradást akaratot gyűjti össze. A megmaradás szándéka, a nemzeti öntudat ápolása, kiteljesítése, a kultúra és a nyelv szolgálata, művelése természetesen nem lehet politikamentes. Ez maga az ütközőpont globalizmus, kozmopolitizmus és a nemzet megmaradásáért folytatott munka, gondolkodás között.

A Magyarok Világszövetsége tisztújítás előtt áll. Ezt azonban nem hajthatja végre megfelelően, ha nem készít magának új alapelvet, létprogramot. Miért van, miért kell léteznie most, a globalizmus előrenyomulása és nyílt nemzetellenessége korában, miből táplálkozzék egy olyan államban, amelynek úgyszólván minden eszközét, szervét vagy kisajátította, vagy tönkretette a közöny, a nemzetellenesség, a neoliberalizmus, s amelyben gyarmati állapotok uralkodnak, és ahol minden hatalom a pénzirtokosok kezében, azaz a nemzetköziség kezében van. Ez merőben más feltétel, mint ami a szovjet korszakban volt meghatározó, és más, mint ami az 1990 után újjáalakult Világszövetség körülményeit fogva tartotta.

Akkor még ugyanis több volt a naiv remény, a felszabadulás láza, mostanra pedig kiderült, hogy az ellenfél hatalmasabb és ravaszabb, a magyarságot körbevevő erőszakosságok pedig szívósak. Amíg a globalizmus mint szándék és mint pénzuralom össze nem omlik, addig a nemzetek és a nemzeti intézmények csak a legnagyobb tudatossággal és a legnagyobb erőfeszítésekkel maradhatnak fenn. Túl kell élni a globalizmust, és ehhez stratégia kell, akarat kell és végtelen, elszántság.

A stratégiakészítés a Világszövetség műhelyében évek óta folyik. Tartottak már nemzetstratégiai tanácskozást, írtak számos tanulmányt, cikket ezekről a kérdésekről, de az egészből mindeddig hiányzik a globalizmus dagályával való szembenézés, az a tény, hogy a magyarság és benne a Világszövetség halálos veszedelemben van. A veszélyérzet a Horn-kormány idején tudatosultabb volt, mert egy lényeges ellentmondást mindeddig nem sikerült senkinek átlátni: akkor tát rá végzetesebb sárkánypofát a magyarságra a balvégzete, amikor egy nemzetinek hitt kormányzat keretében ellazul, amikor feladja gyanakvó óvatosságát, amikor tüskéit nem fordítja kifelé. Amikor nem a nemzetellenes erők vannak kormányon –

miként most is, a tisztújítás idején –, akkor többet, véglegesebbet kell, kellene tenni. Kiszolgáltatottság: mindig van. Most már a nagyobb nemzeteket is ellenőrzik. De ha egy nemzeti kormány gyávasága vagy túlzott óvatossága miatt nem tesz meg mindent a megmaradásért és a kozmopolitizmus ellen, akkor ez a mulasztás kétszeres, vagy sokszoros. Amit ilyenkor veszít el a nemzet, amikor gyarapodhatna vagy amikor visszaszerezhetne, az majdnem pótolhatatlan. A Magyarok Világszövetsége fellélegzett a Horn-kormány szorításai és létbizonytalansága után, de nem tudta megteremteni a maga megingathatatlanságát. Ez részben az újjáalapítás antalli bizonytalanságának, kétarcúságának is köszönhető. A liberális ostrom, feldühödés, a beépülés és a külső nyomásgyakorlás is akkor kezdődött.

A Magyarok Világszövetsége létbizonytalansága csak akkor szűnne meg, csak akkor nem kellene az egymást váltó kormányok „húzd meg–ereszd meg”-jeitől tartania, ha létezését törvény szabályozná. Sohasem volt nagyobb szükség egy nemzeti intézményre, amelyik nem törvényeket hoz, nem rendelkezik és nem utasít, hanem egyszerűen ott áll valami és valaki mellett, és ugyanígy lecövekeli magát valamivel szemben. A legerősebb magyar „igen” és legerősebb magyar „nem” intézményére volna most égető szükségünk.

Az egyes kormányok mindenkor pártok döntéshozói hatalmát jelentik, és ha letagadják is, a pártok mindig gyúrni akarnak maguknak saját világszövetséget, a Világszövetség pedig függő helyzetében eljártssza a pártsemleges virágáruslány szerepét, hogy fillérékért megvegyék tőle azt a virágot, amire egyébként égetően szükségük van, és minél többet adnának az áruért, annál jobban járnának. Ez így nem jó, de ez csak akkor szűnhet meg, ha törvény védi és egyben szabályozza is az MVSZ létét, működési feltételeit.

A porfelkavaró pártharcok és a választások után következő helyfoglalósdik közepette, amikor a Világszövetség is hol menedékház lett, hol képzelt ugródeszka, a társadalom nagy részének nem is igen maradt figyelme a Világszövetség ügyeire, belső csatáira, hányattatásaira. Sokszor csak a balliberálisok dühödtek, személyeskedő támadásai és az acsarkodás jelezte: csak az ellenség, a kozmopoliták vannak tudatában az intézmény fontosságának, a nemzet jóformán oda se figyel. Persze ahhoz, hogy valamire sokan figyeljenek, oda sajtó kell, képernyő. A Világszövetség nem kapott képernyőt. A kirekesztés, az antiszemitizmus, a nacionalizmus változtatott vádjainak, a folytonos elszámoltatás követelésének végül is csak az lett az eredménye, hogy a Magyarok Világszövetsége nem lett, nem lehetett az, aminek a rendszerváltás után lennie kellett volna, nem lett az a fentebb említett nemzeti intézmény, nem lett az erkölcs, a kultúra, a gondolat legfelsőbb magyar fóruma, de nem is veszítette el minden lehetőségét és képességét arra, hogy ezzé lehessen. (Valójában minden intézményünkkel, vagyontárgyunkkal így állunk: néhány menthetetlenül elprivatizált és több orgazda kezén átment vagyontárgy kivételével minden visszaperelehető, visszaszerezhető.) A kozmopolita globalizmus és a magyarság mérközése döntetlen körüli eredményre vezetett: a Világszövetség áll, van, működik, túlélte a Horn-korszakot, de nincs annyi ereje, hogy a globalizmus ellen, a

magyarság megmaradása érdekében, a Kárpát-medencei összefogásunk jegyében megszervezze a magyarságot, hogy nagyobb reményt adjon mindenkinek.

Megmaradt, létezik, dolgozik, szerény eredményei születtek, és még mindig lehet belőle az a nagy, közös vállalkozás, aminek szánta a magyar szükség. Most azonban, elnökválasztás előtt áll a Szövetség, és ez eldöntheti a sorsát. Egy rosszul megválasztott, a félrevezetettek által magasra, pajzsra emelt, nem odavaló elnök bedöntheti a kozmopolitizmusba az intézményt, míg ellenben a küzdelmet vállaló új elnök folytathatja a küzdelmet, sőt meg is valósíthatja azt, amit fentebb említettünk.

A Magyarok Világszövetsége a Szent István-i Magyar Állam, a Szent Korona helyett van, amióta az nem lehet. Akkor a koronás magyar államba, a nemzetbe mindenki beletartozott, aki benne élt, még ha nem tudott is magyarul. Amióta meg vagyunk csonkítva, szerényebbeknek kell lennünk. Védelveznünk kell magunkat, elsősorban a magyar nyelvűeket, azokat, akik magyarként akarnak élni. Ma csak magyar lehet a Világszövetség tagja. Minden magyar lélek egyenértékű, és egyenlő jogokat élvez a szövetségben, de nem minden magyar él azonos létfeltételek között. A nagyobb veszélyek között élés nem jogosít nagyobb belső hatalomra, csak nagyobb törődésre. Az elcsatolt területek magyarsága szenved a legtöbbet magyarsága miatt, a legnagyobb felelőssége azonban az anyaország magyarjának van, kell legyen. Az asszimilálódás az idegen nemzetekhez, az államalkotókhoz nem egyöntetű. A legnagyobb ott, ahol nincs kényszer, hanem az életforma és a jólét, a munka és a beilleszkedés szívja ki a magyar nyelvből és történelemből a fiatal nemzedéket. A legkitartóbb magyarok a legnagyobb elnyomás vidékein sziklásodnak. Az anyaország magyarságának magatartása felemás, de javuló, tudatosuló. Ez többek közt a Világszövetség munkájának is köszönhető. Nem lehet azonban elhallgatni a magyar nemzeti radikalizmus pártjának és mozgalmának, a MIÉP-nek és a Magyar Út Körök Mozgalomnak a szerepét ebben a tudatosulásban. Százezres nagygyűléseink, nyílt követeléseink elsősorban a magyar bátorság feléledését szolgálták, a hosszú hallgatás és alávetettség után. Mi arra szolgáltattunk példát, hogy nem kell mindenkinek úgynevezett reálpolitikát folytatni, főleg olyan időkben, amikor a reálpolitikát az ellenfél kényszeríti ránk, és az nem több megalkuvásnál. Ha mindenki nem lehet is szókimondó, kell legyen a társadalomban egy kemény mag, amely nem köntörfalaz. A Magyarok Világszövetségének a jövőben nem szabad elfogadnia a kozmopolitizmus játékszabályát, nem szabad és nem lehet kormánykénti brüsszeliséggel fellépnie, radikalizálnia kell. A mindenkori kormánytól is csak akkor várható el szigorúbb, félreérthetlenebb magyar érdekképviselés, keménység, ha ilyen tömegek állnak mögötte. És ezt a Magyarok Világszövetsége megszervezheti. Egy puha Világszövetség nem ér semmit.

Minden magyar székhelye szerinti anyaországi központja a magyarok jövő világszövetsége, ahol nem adják fel az autonómiát, sőt az önrendelkezést sem, nem tűrik el a hazugságot semmilyen ügyben, de főként magyar ügyben, ahonnan hírekkel, tájékoztatással, tudással és

kapcsolatokkal látják el négy égtáj magyarját, és ahol a nemzeti összetartozás tudatát ápolják.

Csoóri Sándor visszavonulása után mi három jelölről tudunk. Elsőként dr. Hegedűs Lóránt református püspök úrról szólunk, aki hatalmas magyar műveltségével, filozófiai műveivel, irodalmi német és angol tudásával, félreismerhetetlen nemzeti elkötelezettségével a Világszövetségben dolgozó magyar utasok első számú jelöltje.

Duray Miklóst politikában való jártassága, kipróbált magyarsága és szervezőkészsége ajánlja. Az évtizedek óta folytatott szívós küzdelem a szlovákiai magyarok jogaiért, majd egy párt megteremtése, amelynek magyar súlyát csak úgy tudták csökkenteni, hogy Antallék segédletével és szlovákkal is, belevonták egy koalícióba, amelyben a jelentéktelen szlovákiai SZDSZ-vakból ugyanolyan jogú tag volt, mint az Együttélés. Duray az utóbbi években megismerte a budapesti viszonyokat is, és hozza magával az elszakított területek küzdelmeinek légkörét, felelősségét, nyilván jó gazdája lenne a délvidéki és az erdélyi magyarok ügyének is. Különösen jól ki tudná egészíteni Hegedűst egy új szerkezetű vezetésben, feladatmegosztásban.

A harmadik jelölt, akiről a legtöbbet lehet hallani, a Világszövetség erdélyi társaságának jelöltje, Patrubány Miklós, akit ezenkívül támogatnak az amerikai magyarok is, elsősorban a Soros György által pénzelt társaságuk.

Soros Györggyel, aki első ideérkezése idején kijelentette, hogy nem ad semmit sem erdélyi, sem „magyar ügyekre”, mert „amikor a magyarok Erdélyről kezdenek beszélni, utána mindjárt a zsidókérdés következik, meg a sárga csillag”, azóta megértették, hogy adnia kell az Erdélybe való liberális behatolásra, mert különben a magyarországi behatolás lelassul. Ezért adott. Sajtót vett Erdélyben és embereket. Csinált liberálisokat ott, ahol Bethlenek voltak meg Kemények meg Bánffyak. Most a Világszövetséget akarják, Erdély felől érkezően.

Cserkészköszöntéssel fejezzük be: Magyar, „légy résen!”

Csurka István: Magyar, „Légy Résen!”

Írta: Administrator
2017. május 16. kedd, 12:58 -

2000. IV. 27.